

РЕШЕНИЕ

№ 4313

гр. София, 29.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 20.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **11576** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.86 - чл.92 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) вр. чл.145–чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Х. (собствено име) А. (фамилно име) А. (бащино име), от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С., арабин по народност, вероизповедание - мюсюлманин сунит, семейно положение - женен, ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение №18048/12.12.2022г., издадено от зам.председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС), с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.В жалбата се твърди,че решението е незаконосъобразно поради допуснати при неговото издаване съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие с материалният закон.Според жалбоподателя анализът на обстановката в С. не почива на информация за страната и интензитета на насилието там. Административният орган неправилно тълкувал и прилагал нормата на чл.9 ЗУБ, транспортиращ чл.15, буква „а“, „б“ „в“ от Директива 2011/95/ЕС.Твърди се още,че неправилно административният орган е приел, че "Турция представлява "трета сигурна държава" ... и за него не съществува реална опасност от посегателства ... при завръщането му в Турция". На второ място, предвидената в чл. 72, ал. 2 от ЗУБ хипотеза гласи, че лицето да може "да се ползва от закрилата на друга държава, чието гражданство би могъл да придобие". В случая нямало надлежно направена проверка от административния орган дали това е относимо за Турция.Жалбоподателят моли съда

да отмени Решение № 18048/12.12.2022г., издадено от зам.председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС) със законните последици. В о.с.з. жалбоподателят се явява лично, като се представлява от адв. Св. М., която поддържа жалбата на посочените в нея основания, като развива подробни съображения по същество на спора.

Ответникът-зам.председателят на ДАБ при МС, редовно призован, се представлява от ст. юрисконсулт юрк.Х., която оспорва жалбата и развива доводи за неоснователност на същата в о.с.з. проведено на 20.06.2023г.

По фактите:

С молба вх.№УП3984/29.07.2022г./л.41/подадена до ДАБ-МС, Х. (собствено име) А. (фамилно име) А. (бащино име), гражданин на Р. С., е поискал от властите в Република България закрила. Молбата е продиктувана лично от този чужденец, след като му е преведена на разбираем от него език арабски, без да има възражения по написаното в нея. С регистрационен лист рег. № УП3984/29.07.2022г. чужденецът е регистриран в ДАБ с имена – Х. (собствено име) А. (фамилно име) А. (бащино име), от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С., арабин по народност, вероизповедание-мюсюлманин сунит, семейно положение - женен, ЛНЧ [ЕГН].

На 29.07.2022г. Х. А. е получил срещу подпис копие от Указания рег.№УП3984/29.07.2022г. относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, в превод на езика арабски ведно с приложен Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молби за статут с приемни в ДАБ при МС.

С декларация на основание чл.30, т.3 ЗУБ рег. № УП3984/29.07.2022г. Х. А. е декларира под наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК, че е [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С., арабин по народност, вероизповедание - мюсюлманин сунит, семейно положение - женен.

Съставена е ЕВРОДАК дактилоскопна карта с референтен номер А. BR106C2207290003(рег.№УП3984/29.07.2022г.) на чужденец с имена Х. А.; дата на раждане, пол – мъж; дата на снемане на дактилоскопните отпечатащи - 29.07.2022г.

С декларация Х. А. е декларира, че е съгласен да бъде обработвана информация относно личните му данни, които са необходими в производството за предоставяне на международна закрила и администраторът на лични данни има право на достъп до тях. Декларацията му е преведена на арабски език, разбрал е съдържанието ѝ и я е подписал доброволно.

С протокол рег.№УП3984/26.08.2022г. е удостоверено провеждане на интервю с Х. А., от интервюиращия орган на ДАБ-МС В. М. на 26.08.2022г. от 11.35 ч. до 12.10ч. В началото му е разяснено, че основната му цел е да се изяснят причините, поради които е напуснал страната си и е подал молба за закрила в Република България. Уведомен е, че за представянето на неверни данни или умишлено заблуждаване на служебно лице

носи наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК. Х. А. е предупреден, че на това интервю ще бъде направен аудио-запис. Изразил е съгласие в него да участва като преводач от езика арабски С. Редад и е потвърдил, че разбира добре смисъла на думите в превод от този преводач. Запитан съществуват ли пречки от здравословен и психичен характер, заради които интервюто да не може да се проведе, е отговорил, че се чувства добре. Потвърдил е данните, съобщени при попълване на регистрационния лист. Заявява, че е роден в [населено място] и е без образование. Заявява, че е работил, като бояджия и че от 2010г. до 2011г. в [населено място] е отслужил редовната си военна служба, като редник пехотинец. Твърди, че се е оженил и че със съпругата и първото им дете са живеели в бащиния му дом в [населено място]. Съобщава, че през 2012г. е получил повиквателна за запас и че не се е явил, защото района, в който е живял се е контролирал от кюрдите. Посочва, че е напуснал С. със семейството си заради войната и защото не е искал да бъде насилствено мобилизиран в запас от армията. Пояснява, че е имало възможност кюрдските сили да го вземат директно от улицата, за да се бие в техните бойни групи, както са направили с много други мъже араби. Обяснява, че в [населено място] се е родило второто му дете и че е изхранвал семейството си като общ работник. Изтъква, че баща му е останал да живее в [населено място] и че там е опасно, но той няма къде да отиде. Добавя, че ако се върне в С. ще бъде мобилизиран от кюрдите или от редовната армия. През месец юни 2021г. е напуснал родината си, и близо тринадесет месеца е живял в Турция. Към настоящия момент съпругата и детето му живеят в Турция. По време на престоя си в Турция не е посетил пунктовете за регистрация. Не е искал да се регистрира, тъй като целта му била Р.България. Х. А. заявява, че не е имал проблеми заради етническата си и религиозна принадлежност. Не е имал проблеми с официалните власти в страната си на произход. Не е членувал в политическа партия или организация. Не е бил арестуван и/или осъждан, както в С., така и в друга държава. Не е бил жертва на насилие и към него лично не са били отправяни заплахи. Не е бил член на въоръжена групировка.

Протокол рег.УП3984/26.08.2022г./л.24/ е подписан с това съдържание от интервюиращия орган на ДАБ-МС, провел интервюто, участвалия в него преводач и чужденеца, който е потвърдил, че текстът му е бил преведен на разбираем от него език –арабски, не са съществували комуникативни пречки по време на интервюто, добре разбира смисъла на написаното и няма възражения по него.

По административната преписка е приобщена справка от Дирекция „Международна дейност“ на ДА–МС, относно актуалната обстановка в С./л.18/.

В писмо рег.№УП3984/09.09.2022г. от ДАНС е дадено писмено становище без възражение за предоставяне на закрила по подадената молба от Х. А., като е посочено изрично, че същият не е заплаха за националната сигурност. Със докладна записка рег.№УП3984/03.10.2022г. на С. Б. – директор на дирекция КПМЗ/л.15/ е предложено за чужденеца да се приложи разпоредбата за „трета сигурна държава“ по смисъла на § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, в случая Р.Турция, където е живял жалбоподателят.

С оспореното решение №18048/12.12.2022г. на зам.председателя на ДАБ на Х. А., на

основание чл.8 и чл.9, вр. чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Извършен е анализ на обстановката в С. въз основа на приобщена към преписката справка на Дирекция „Международна дейност” при ДАБ-МС и в контекста на разширенията, дадени в решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 г. относно тълкуването на чл.15, б.”в” от Директива 2004/83/ЕО.

В хода на делото ответникът допълни административната преписка със справка вх.№ЦУ802/09.06.2023г./л.65/на Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ с актуализирана информация по първоначално приобщената справка на Дирекция „Международна дейност“–ДАБ относно актуалното положение в С.,както справка №ЦУ809/12.06.2023г. за Р.Турция.

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 - дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ.Решението е връчено на жалбоподателят на 16.12.2022г./л.12 гръб/,а жалбата е депозирана на 20.12.2022г. чрез ДАБ.

Жалбата по същество е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на зам.председателя на ДАБ по чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България./заповед 03-15/03.05.2022г./л.13/

Х. А. А. е чужденец по § 1, т.1 от ДР на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария.

На Х. А. А. е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената негова молба до председателя на ДАБ с искане по чл.59, ал.2 ЗУБ към властите на Република България да му се предостави международна закрила.

Производството за Х. А. А. се явява образувано с регистрирането на негова молба.Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел III ЗУБ, с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и 4 ЗУБ на Х. А. А. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решение № 18048/12.12.2022 г. е издадено в писмена форма – чл.9, ал.1 от Директива 2013/32/ЕС; мотивирано е с фактическите и правни основания за отхвърляне на молбата – чл.59, ал.1 и ал.2, т.4 АПК вр. чл.9, ал.2, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС. Съгласно чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ са обсъдени, както личното положение на кандидата

за международна закрила, така и ситуацията в държавата му по произход по § 1, т.9 от ДР на ЗУБ.

Съгласно чл.8, ал.1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни притеснения от преследване, основани раса, религия, националност, политическо мнение и/или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Х. А. А. не отговаря на законовите условия за признаване на статут на бежанец поради следното.

В качеството му на сирийски гражданин, който пребивава на територията на Република България, е чужденец – гражданин на трета държава, намиращ се извън държавата си по произход, чийто гражданин е съгласно чл.2, б.“д“ от Директива 2011/95/ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967 г. Декларираните от Х. А. А. при регистрацията по чл.61, ал.2 ЗУБ, и при интервюто факти по чл.4, ал.1 от Директива 2011/95/ЕС в подкрепа на молбата му за закрила нито пряко, нито косвено са свързани с държавата за произход - чл.4, ал.3, б.“а“ от Директива 2011/95/ЕС или с осъществено или осъществимо спрямо него преследване - чл.4, ал.3, б.“б“ от Директива 2011/95/ЕС. Заявленията на Х. А. А. пред ДАБ - МС във връзка индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал С., защото е бил преследван, в т.ч. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения - чл.4, ал.3, б.“в“ от Директива 2011/95/ЕС. От Х. А. А. не са съобщени събития, настъпили след като е напуснал С., или извършвани от него дейности, след като е заминал, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да поразят у него опасения от преследване при завръщане и да сочат на нужда от международна закрила, възниквала на място (*sur place*) съгласно чл.5, ал.1 и 2 от Директива 2011/95/ЕС. Тоест, молбата на Х. А. А. към властите на Република България нито при подаването ѝ, нито в който и да е последващ момент е обоснована от самия него с каквито и да е елементи, относими към критериите, релевантни за определянето на статут на бежанец.

Горният анализ сочи, че Х. А. А. не изпитва основателни опасения от действия на преследване по чл.8, ал.3 – 5 ЗУБ.

Обосновано и правилно ответният национален административен орган е счел, че декларираната от Х. А. А. причина да напусне С. е личен, социално-икономически характер и е извън обхвата по ЗУБ.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1, 2 и 3 ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл.2, б.“е“ вр. чл.15, б.“а“, „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на

предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Понятието „реална опасност“ (‘real risk’) не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на С. и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рисковете, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ (‘serious harm’) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права. В решението си административният орган е приел, че за Х. А. А. се доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ/л. 10-12/Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, въз основа на обективизираната в Справка № МД-472/29.07.2022 г. на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ, информация относно Сирийска арабска република, като е приел, че обстановката по сигурността в С. е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на вътрешен въоръжен конфликт, преминал в гражданска война. Достигнал е до заключение, че ситуацията в С. е динамична и ескалираща, като освен това не може да се очаква молителят да се установи в друга част от територията на държавата си по произход, където да ползва трайна и ефективна закрила, поради което завръщането му в С. в настоящия момент е неподходящо от гледна точка на физическата му безопасност.

Съдът изцяло споделя извода в проверяваното решение, че жалбоподателят се явява принуден да остане извън държавата си по произход С., тъй като със самото си присъствие на територията на тази държава като гражданско лице е изложен на реална опасност от тежки посегателства поради насилие от протичащия към момента в тази държава въоръжен конфликт.

Същевременно административният орган е взел предвид факта, че в продължение на около тринадесет месеца жалбоподателят е живял съвсем легално на територията на Турция и е извършил преценка и на сигурността на територията на тази държава. Въз основа на това, административният орган е приел, че са налице всички кумулативно изискуеми от разпоредбата на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ предпоставки територията, на която е живял жалбоподателят в продължение на около 13 месеца, да се приеме за трета сигурна държава по отношение на него. В решението е направен изводът, че за чужденеца не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 - 3 от ЗУБ при завръщането му в Турция и че искането за закрила и в частта за предоставяне на хуманитарен статут е неоснователно.

Настоящият съдебен състав намира, че този извод на административния орган е правилен и съответен на събраните по делото доказателства. Правилно в решението е прието, че същия е пребивавал в трета

държава, различна от държавата му по произход, и че същата представлява "трета сигурна държава" по смисъла на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ. От събраните по делото писмени доказателства, включително от заявеното от кандидата за закрила в проведеното интервю може да се направи извода, че същия няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. С оглед данните съдържащи се в приетата справка относно Република Турция, то следва да се приеме, че от тази страна жалбоподателят би бил защитен от връщане до територията на страната си по произход. Предвид обстоятелството, че съпругата и децата му и понастоящем живеят в Република Турция, то съдът стига до извода, че са налице достатъчно основания да се счита, че чужденецът ще бъде допуснат до територията ѝ. В тази връзка следва да се отчете и фактът, че по време на 13 месечното си пребиваване в Република Турция, жалбоподателят не е бил принуждаван да напуска същата страна, респ. и да се завръща в С., както правилно е отбелязал ответника в оспореното решение. Административният орган е извършил преценка на сигурността в тази държава с оглед данните в изготвената справка, правилно е установил, че на територията ѝ няма въоръжен конфликт до степен на изключително и безогледно насилие и е налице възможност оспорващия да поиска предоставяне на международна закрила, респ. и такава да му бъде предоставена. Съгласно чл. 21, т. 7 от същия устройствен правилник, дирекцията изготвя и актуализира аналитични доклади и справки за сигурните държави по произход, за третите сигурни държави, за кризисните райони и за бежанските потоци. Следователно цитираната справка е изготвена от компетентен орган и в кръга на правомощията му, поради което представлява официален писмен свидетелстващ документ, удостоверяващ, че лицето, което го е издало, при извършената от него проверка е установило именно фактите, удостоверени в документа. В същата е посочено: „...през месец април 2013 г. А. приема всеобхватен, насърчен от ЕС „Закон за чужденците и международната закрила“ (LFIP), който установява специална правна рамка за убежището в Турция и потвърждава задълженията на Турция към всички лица, нуждаещи се от международна закрила, независимо от страната им на произход. Според ВКБООН, европейското законодателство в областта на убежището и миграцията е ясно видимо в турското законодателство в областта на убежището благодарение на тази реформа... За бежанците от С. Турция прилага режим на временна закрила, който предоставя на бенефициентите право на легален престой, както и известно ниво на достъп до права и услуги... Статутът на временна закрила се придобива в лично качество, групово, от сирийски граждани и палестинци без гражданство с произход от С...".

При постановяване на решението органът е изпълнил задължението си, регламентирано в чл. 75, ал. 2 от ЗУБ при произнасяне по молбата за статут да прецени всички относими факти, свързани с личното положение на

молителя, с държавата му по произход или с възможността да се ползва от закрилата на друга държава.Извършената преценка за липса на основания жалбоподателят да се опасява за живота или свободата си на тази територия поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, както и че не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, и че за кандидата е възможно да се завърне в Турция, не се опровергава от останалите събрани по делото доказателства. Налага се изводът, че при вземане на своето решение административният орган правилно е приложил закона и не е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, което да представлява основание за отмяна на обжалвания акт.

Материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на **Х. А. А.** за предоставяне на международна закрила, не противоречи на чл.8, ал.1 и 9, чл.9, ал.1, 6 и 8, чл.13, ал.1, т.1, т.12 и т.14 ЗУБ, нито на транспонираните с тях разпоредби на Директива 2011/95/ЕС.По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение №18048/12.12.2022г.за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл.146, т.1 – 5 АПК вр. чл.91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и такава следва да се отхвърли съгласно чл.172, ал.2, пр.4 АПК вр. чл.91 ЗУБ.

Водим от горното, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Първо отделение, 34 състав,**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **Х.** (собствено име)**А.**(фамилно име) **А.** (бащино име) [дата на раждане] в [населено място],С.,гражданин на С.,арабин по народност, вероизповедание-мюсюлманин сунит,семеино положение-женен,ЛНЧ7002382448,срещу Решение №18048/12.12.2022г., издадено от зам.председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС),с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

съдия: